

Uhlíková stopa dřeva

Těžba surovin, výroba materiálu, doprava na staveniště, konstrukce budovy, provoz budovy, demolice, recyklace. Zajímá vás uhlíková stopa dřeva? Přečtěte si náš článek na toto téma.

Víte, že dřevo ve stavebnictví je z pohledu ekologických standardů dobrou volbou?

V předchozím článku „Co je uhlíková stopa“, jsme si vysvětlili význam pojmu uhlíková stopa. Nyní se zaměříme na uhlíkovou stopu dřeva, tedy dopad využití dřeva na životní prostředí.

Pro posuzování uhlíkové stopy dřeva používáme metodu LCA – Life Cycle Assessment, při které je hodnocen každý materiál s ohledem na jeho environmentální dopad a uvolňované skleníkové plyny. Sledujeme celý životní cyklus od těžby surovin, přes výrobu, užívání, až po konec životnosti výrobku.

Téměř polovina veškeré světově spotřebovávané energie je využita ve stavebnictví, na výrobu a dopravu stavebních materiálů, výstavbu, provoz a likvidaci budov. Proto se zaměříme na dřevo jako stavební materiál, protože právě ve stavebnictví se dřevu nabízí největší potenciál pro zvýšení ekologických standardů.

Ve srovnání s jinými stavebními materiály má dřevo výhodu už ve fázi růstu stromu. Vždyť v době, kdy se ještě nedá o živém stromě mluvit jako o materiálu, vykonává fotosyntézu, přeměňuje tedy oxid uhličitý na kyslík a cukry. V hospodářském lese zpravidla po dobu 60 až 120 let. Průměrně starý les v sobě uchovává přibližně 165 tun CO₂ na hektar a je tedy obrovskou zásobárnou oxidu uhličitého.

Výhodné je dřevo i z pohledu energetické náročnosti kácení, zpracování a dopravy, tedy pokud je dřevo využíváno lokálně. V případě citlivé povrchové úpravy výrobků a materiálů má dřevo pouze nepatrné dopady na životní prostředí, nesrovnatelné s materiály umělými. Z pohledu energetické náročnosti budov je dřevo výborným materiálem při snaze o dosažení nízkoenergetického či pasivního standardu budovy, výborně tepelně izoluje.

A nakonec se dostáváme také k likvidaci. Dřevo je přírodním materiálem, který po celou dobu své životnosti váže oxid uhličitý a tím zabraňuje jeho uvolňování do atmosféry. Při likvidaci dřevěných prvků mohou být zdravé části recyklovány, zbytkové dřevo rozdrceno a využito jako vstupní výrobní materiál pro aglomerované materiály. Nepoužitelné a poškozené dřevo může být spalováno a přeměněno na tepelnou energii. Pouze bez dalšího využití je dřevní odpad spálen, rozkládá se dřevní biomasa a vzniká oxid uhličitý, který se vrací zpět do atmosféry.

Navíc u mnoha dřevěných výrobků nepřesáhne množství uvolněných skleníkových plynů při zpracování množství oxidu uhličitého svázaného v tomto výrobku. Celkově tedy můžeme říct, že takový výrobek má zápornou bilanci a snižuje množství oxidu uhličitého v atmosféře. Takový standard nemůže zajistit žádný umělý materiál. Dřevo je tedy dobrou volbou i z pohledu ekologických standardů.

Další informace k tématu čti ve článku [Uhlíková stopa – úvod do tématu](#).